

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Zuzany Bystřické a soudců Jana Jiráka a Petra Pospíšila v právní věci

žalobce: **Ing. Arch. J. P.**
bytem X
zastoupený obecnou zmocněnkyní JUDr. A. B.
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2022, č. j. JMK/120190/2022

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. V této věci soud posuzoval otázku, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení o odstranění stavby.

2. Žalobou doručitou Krajskému soudu v Brně dne 15. 11. 2022 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2022, č. j. JMK/120190/2022, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 25. 2. 2022, č. j. MMB/0170438/2021. Tímto rozhodnutím stavební úřad zamítl žádost žalobce o obnovu řízení o odstranění stavby.
3. Odstranění staveb opěrných zdí nařídil žalobci úřad městské části Brno Královo Pole, odbor územního plánování a stavebního řádu dne 19. 12. 2017 rozhodnutím č. j. 11321/15/2300/1253/Ovek./Poš. podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 83/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Toto rozhodnutí bylo následně v odvolacím řízení potvrzeno rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru územního plánování a stavebního řádu, č. j. MMB/014259/2018, které nabylo právní moci dne 10. 4. 2018.
4. Žalobci bylo nařízeno odstranit stavbu, neboť byla provedena bez příslušného povolení, a ani v řízení o dodatečném povolení stavby vedeném pod č. j. 16743/15/23001818Ovek., které bylo dne 16. 6. 2016 zastaveno, nebyla stavba dodatečně povolena. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce neodvolal.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

5. Žalobce v žalobě i po celou dobu řízení uváděl, že není vlastníkem ani stavebníkem části opěrné zdi, o jejíž odstranění bylo rozhodnuto, neboť ji postavil majitel sousedního pozemku J. K. Jedná se o trojúhelníkový pilíř na hranici pozemku, který kolmo podpírá sousedovu opěrnou zeď. Správní orgány nedostatečně zjišťovaly, kdo je vlastníkem a stavebníkem. Špatně vyhodnotily důkazy, resp. vycházely pouze ze sousedova prohlášení a dopisovaného a zfalšovaného protokolu, a proto dospěly k nesprávnému skutkovému zjištění. Ve spisu také chyběla předmětná projektová dokumentace. Jinak by totiž správní orgány dospěly ke správnému závěru, že zeď postavil neodbornou technologií společně s opěrnou stěnou na hranici pozemku soused a že sousedova opěrná stěna nebude bez tohoto podpěrného pilíře dostatečně stabilní. Jeho bourání a následně opětovné budování postrádá logický smysl, neboť sousedova stěna byla na rozdíl od sporného podpěrného pilíře povolena.
6. Žalobce tedy nemohl žádat legalizaci příslušné části opěrné stěny, která mu byla nařízena odstranit. Žádal pouze o dodatečné povolení staveb tak, jak byly vymezeny v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby, které sporný pilíř neobsahuje. Stavební úřad totiž nejdříve sousedovu opěrnou zeď s podpěrou vůbec nebral na vědomí a řešil pouze stavby skutečně žalobcem provedené. Podpěrný pilíř tak nemohl být začleněn do řízení o odstranění stavby, zvláště v situaci, kdy byla osoba stavebníka sporná.
7. Při rozhodování o obnově řízení měly správní orgány vycházet jak z podkladů pro řízení o dodatečném povolení stavby, tak z podkladů řízení o odstranění stavby. Tím, že správní orgány nezkoumaly vlastnické právo k části opěrné stěny a nevycházely z úplných dokladů, zejména kvůli chybějící projektové dokumentaci, trpí řízení vadou spočívající ve skutkovém omylu.
8. Dále žalobce namítal řadu vad, nezákonností a pochybení. Poukazoval na to, že stavební úřad nezohledňoval četné výzvy žalobce ohledně stavební činnosti sousedů, kterou byl v podstatě donucen vybudovat opěrné stěny, aby chránil svůj majetek. Postup správních

orgánů byl vůči žalobci diskriminační. Vůči sousedovi byl totiž evidentní nezvykle vstřícný přístup správních orgánů ve věcech povolování staveb, což se o postupu vůči žalobci říci nedalo. Správní orgány přitom mají v obdobných případech postupovat obdobně. Z předložených důkazů jasně vyplývalo, že žalobce není stavebníkem, a tedy ani vlastníkem sporné části podpěry. Důkazy však ve spise chyběly nebo nebyly náležitě zhodnoceny a správní orgány své úvahy bez odůvodnění opřely o nepravdivé prohlášení souseda. Přitom byla technologická i logická propojenost sporné části opěrné zdi se sousedovou zdí evidentní. Správní orgány se dále dostatečně nezabývaly žalobcovou argumentací judikaturou Nejvyššího správního soudu. Namítal také, že neobdržel vyrozumění stavebního úřadu, a tudíž se nemohl vyjádřit k protokolu o vytyčení hranice pozemku. Protokol nic neuvádí o poloze podpěry, ale stavební úřad dle něj údajně upřesnil polohu umístění sporné stavby.

9. Žádost o obnovu řízení opíral o svědecké prohlášení M. M., ze kterého podle názoru žalobce jasně vyplývalo, že není stavebníkem sporné části opěrného pilíře, ale že pilíř zbudoval soused společně se svou opěrnou zdí. Tento důkaz nemohl žalobce uplatnit v původním řízení, jelikož neměl na svědka kontakt a svědecké prohlášení získal, až když svědka náhodně potkal. Žalobce však přikládá také další důkazy. Jedná se o snímky z ortofota, které podporují svědecké prohlášení, tedy že v roce 2014 byla na pozemku pouze sousedova stěna s podpěrrou. Dále jde o závazné stanovisko, které podle žalobce prokazuje možnost dospět k odlišnému právnímu názoru, a rovněž důkaz výpovědi pracovnice stavebního úřadu, která se účastnila místního šetření, a která navrhovala, že podpěra bude řešena samostatně. K důkazu navrhl také provést sondu do podpěrných stěn, která by podle žalobce prokázala použití shodné technologie na stavbu pilíře a sousedovy podpěrné stěny.
10. V případě, že by byl žalobce nucen odstranit stavbu, kterou nestavěl, naplnila by se tím skutková podstata trestného činu podvodu. Při provádění bouracích prací by se totiž prokázalo, že pilíř stavěl soused, a tudíž by náhradu škody, způsobenou vydáním rozhodnutí na základě nepravdivých prohlášení, uplatnil na sousedovi jakožto původci podvodu.
11. Závěrem žalobce předložil závazné stanovisko Magistrátu města Brna ze dne 31. 3. 2021, podle kterého je záměr opěrných stěn v souladu s návrhem připravované změny územního plánu. V důsledku změny funkce pozemku tak může dojít k jinému řešení otázky tak, že opěrné zdi budou zachovány.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky se mívají s právním rámcem institutu obnovy řízení, neboť směřují primárně do řízení o odstranění nepovolených staveb. Setrval proto na své argumentaci a právním názoru v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci

13. Soud ve věci nařídil jednání, při němž účastníci setrvali na svých stanoviscích.
14. Žaloba není důvodná.

IV./A) Obecná východiska

15. Soud zdůrazňuje, že žalobou napadené rozhodnutí se netýká rozhodnutí správních orgánů ve věci samé, tedy v tomto případě rozhodnutí o odstranění nepovolené stavby. Týká se pouze rozhodnutí o návrhu na povolení obnovy řízení v této pravomocně ukončené věci.

Žalobce totiž zřejmě nesprávně chápe předmět obnovy řízení, neboť jeho námitky se s ním míjí.

16. Podle § 100 odst. 1 písm. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
17. Obnova řízení je mimořádný opravný prostředek. Umožňuje z důvodu skutkových omylů zjištěných až po právní moci rozhodnutí znovu rozhodnout ve věci samé a prolomit tak překážku věci rozhodnuté. Tím pádem ale obnova řízení zasahuje do právní jistoty, tudíž je do pravomocného rozhodnutí možno zasáhnout jen za zcela mimořádných a zákonem striktně specifikovaných podmínek, které jsou taxativně vymezeny správním řádem. Teprve splněním těchto podmínek má účastník řízení právní nárok na povolení obnovy řízení. Obnova řízení má tak dvě samostatná stadia. V prvním stadiu správní orgán zkoumá, zda jsou splněny podmínky pro obnovu řízení, ale neposuzuje meritorně pravomocné rozhodnutí. Pouze rozhodne, zda povolí či nepovolí obnovu řízení. V případě, že obnovu řízení povolí, nastupuje druhá fáze, která představuje již obnovené řízení a opětovné rozhodování ve věci, o které již bylo rozhodnuto v původním řízení.
18. Aby tedy k obnově řízení mohlo dojít, musí být splněny podmínky, jejichž naplnění je posuzováno v první fázi řízení. V případě projednávané věci se jedná o následující podmínky: 1) musí být uplatněny dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení; 2) účastník, jemuž jsou ku prospěchu, je nemohl v původním řízení uplatnit; 3) tyto důkazy a skutečnosti mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Jestliže by nebyla splněna některá z těchto tří podmínek, není správní orgán již povinen nic dalšího zkoumat a návrh na povolení obnovy řízení zamítne (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2010, č. j. 2 As 22/2009-83, ze dne 7. 6. 2022, č. j. 1 As 35/2022-37). Jedná se tedy o podmínky kumulativní.
19. Za dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy je v této souvislosti nutno považovat takové skutečnosti či důkazy, které existovaly v době původního rozhodování, vyšly však najevo až po ukončení původního řízení, před ukončením původního řízení nebyly účastníku řízení známy, a proto je nemohl v řízení uplatnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010-113). Tato kritéria je nutno chápat v objektivním smyslu, tedy jako skutečnosti (důkazy), které účastník správního řízení skutečně znát nemohl a nemohl je v původním řízení uplatnit. Jde např. o situace, kdy listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, nebo případy, kdy důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoli v původním řízení odepřel výpověď (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 176/2002-75).
20. Pokud jde o třetí podmínku, je třeba vycházet z právní úpravy týkající se konkrétního (obnovovaného) řízení. Žalobce přitom v této souvislosti nedostatečně rozlišuje mezi řízením o dodatečném povolení stavby a řízením o odstranění stavby. Podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi

stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

21. Zákon tedy umožňuje (za kumulativního splnění několika zákonných podmínek), aby byla černá stavba dodatečně povolena. Pro dodatečné povolení stavby zákon konstruuje speciální řízení zahajované na žádost stavebníka nebo vlastníka poté, co je již z moci úřední vedeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy specifickým prostředkem navázaným na řízení o odstranění stavby, pomocí něhož lze zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu nebo je postavena bez takového rozhodnutí. Řízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení spolu velmi úzce souvisejí. Řízení o odstranění stavby je řízením prvotním, obligatorním, které musí být zahájeno vždy, jsou-li pro to splněny zákonné podmínky. Řízení o dodatečném povolení stavby je naproti tomu řízením fakultativním a je svou povahou k řízení o odstranění stavby akcesorické (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2010, č. j. 1 Ans 9/2009-87, ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 As 18/2011-17).
22. Řízení o dodatečném povolení stavby je tak specifické tím, že je vloženo do řízení o odstranění nepovolené stavby a do jisté míry je s ním svázáno (rozsudek ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36). Ačkoliv jsou však obě řízení vzájemně provázána, zároveň jsou v určité míře samostatná, neboť rozhodnutí, kterým nebyla stavba dodatečně povolena, je samostatným rozhodnutím, které lze napadnout odvoláním a poté žalobou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2014, č. j. 5 As 108/2013-33). Obdobně lze napadnout i rozhodnutí o odstranění stavby.
23. Výsledkem obou řízení je samostatné rozhodnutí. V případě návrhu na obnovu řízení o odstranění stavby je proto nutné posuzovat možnosti obnovy řízení právě vzhledem k rozhodnutí o odstranění stavby. Nelze proto řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby zaměňovat, či se dokonce domnívat, že obnovení řízení o odstranění stavby automaticky znamená také obnovení řízení o dodatečném povolení stavby, nebo dokonce automatický zánik již pravomocného rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby.
24. V řízení o odstranění stavby je posuzováno, zda stavba vyžadovala před svou realizací nějakou formu opatření nebo rozhodnutí stavebního úřadu, a zda byla stavba dodatečně povolena. Jinými otázkami se správní orgány v tomto řízení nezabývají. Je-li pak navrhována obnova řízení o odstranění stavby, musely by navrhované důkazy osvědčovat, že stavba buď nevyžadovala opatření či rozhodnutí stavebního úřadu, nebo že byla (dodatečně) povolena. Pouze tyto skutečnosti totiž mohou vést k jinému řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v řízení o odstranění stavby, jak vyžaduje třetí podmínka obnovy řízení.

IV./B) Aplikace na projednávaný případ

25. Žalobce žádost o obnovu řízení podložil čestným prohlášením M. M., sdělením odboru územního plánování, ortofoty a závazným stanoviskem. Čestné prohlášení je písemností ve smyslu § 53 správního řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 77/2005-43). Je proto možné jej považovat minimálně za listinu zachycující určitý projev vůle dané osoby. V případě svědeckých prohlášení je ovšem preferovanou variantou takové osoby vyslechnout jako svědky, a to u ústního jednání za dodržení všech příslušných procesních ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2007,

č. j. 8 As 12/2006-51). Nadto soud podotýká, že prohlášení v době původního řízení objektivně ani neexistovalo. Bylo vyhotoveno až dodatečně 2. 4. 2021, tedy téměř tři roky po vydání konečného rozhodnutí v původním řízení. Nejde tak o důkaz existující v době původního řízení, který by žalobce z objektivních důvodů „pouze“ nemohl uplatnit a nesplňuje proto první z podmínek obnovy řízení. Ani v případě, že by žalobce jako důkaz místo písemného prohlášení navrhoval svědeckou výpověď M. M., by se však podle názoru soudu o novotu nejednalo. Obnovy řízení se totiž nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v původním řízení. Pouze fakt, že žalobce sám nemůže svědka kontaktovat, neznamena jeho objektivní nedosažitelnost. Žalobce měl proto výpověď svědka navrhnout již v původním řízení, neboť osobu svědka znal a věděl, že by mohl svědčit v jeho prospěch. Správní orgány by v takovém případě byly povinny se s námitkou vypořádat. Ani snímky z ortofota nelze považovat za novotu. Soudu není zřejmá existence žádného důvodu, proč žalobce nemohl navrhnout tyto snímky k prokázání svých tvrzení již v původním řízení, kde by se s nimi musely správní orgány vypořádat. Není tak naplněna druhá podmínka. Novotou ve smyslu § 100 správního řádu není ani sdělení odboru územního plánování ze dne 17. 3. 2021, ani závazné stanovisko, které bylo vydáno až 31. 3. 2021. Nesplňují totiž první podmínku, neboť neexistovaly již v době původního řízení.

26. Pokud jde o splnění třetí podmínky, pak stavba opěrné stěny vyžadovala opatření či rozhodnutí dle stavebního zákona. Bylo vydáno i pravomocné rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby, a to usnesení o zastavení řízení ze dne 16. 6. 2016. Stavba opěrné stěny tak neměla vyžadované povolení, a proto muselo být nařízeno její odstranění. Žádný z žalobcem předložených důkazů přitom neosvědčuje, že by opěrná stěna nevyžadovala opatření či rozhodnutí stavebního úřadu, nebo že byla (dodatečně) povolena. Takovým důkazem není ani závazné stanovisko příslušného orgánu územního plánování. Nejedná se o rozhodnutí ve smyslu správního řádu, nýbrž pouze o podklad pro takové rozhodnutí. Vydání potřebných povolení, kterým by mohlo být závazné stanovisko podkladem, je předmětem jiných řízení, zejména řízení o dodatečném povolení stavby. To však již bylo pravomocně zastaveno. Lze tak uzavřít, že nebyla naplněna ani třetí podmínka, neboť obnovené řízení o odstranění stavby by muselo opětovně skončit rozhodnutím o jejím odstranění a důkazy předložené žalobcem nemohou tento závěr žádným způsobem zvrátit.
27. Pro úplnost soud poznamenává, že nebyla naplněna ani alternativní podmínka uvedená v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, tedy že se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Žalobce nic takového netvrdí, pouze zmiňuje „zfalšovaný“ protokol o jednání, který se však týká řízení o dodatečném povolení stavby, nikoliv řízení o jejím odstranění. Konečně v projednávané věci nepřipadá v úvahu ani podmínka uvedená v § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy že bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno. Z žalobcem předložených dokladů taková změna či zrušení nevyplývají. Lze tak uzavřít, že nebyla splněna ani jedna z podmínek obsažených v § 100 odst. 1 správního řádu, a správní orgány proto žádost žalobce o obnovu řízení v souladu se zákonem zamítly.
28. Další žalobní námitky (diskriminační postup správních orgánů, chybějící důkazy, nesouhlas s hodnocením výpovědi, nedoručené vyrozumění, tvrzený trestný čin podvodu, vady v protokolu či vadná zjištění ohledně vlastnictví sporné části opěrné stěny) nejsou pro posouzení věci relevantní. Nevztahují se totiž k předmětu řízení a správní orgány ani soud je v tomto řízení vůbec nejsou oprávněny posuzovat. Předmětem první fáze řízení o povolení obnovy totiž není přezkum nebo posuzování správnosti a úplnosti původního

řízení nebo dokonce řízení zcela jiného, byť souvisejícího (o dodatečném povolení stavby). Na posouzení věci nemá vliv ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2023, č. j. 6 As 1/2022-25, zmiňovaný žalobcem při jednání, neboť se týká jiné stavby (viz argumentaci v bodě 16 tohoto rozsudku).

29. Ze stejných důvodů zdejší soud neprováděl ani důkazy, které žalobce navrhoval k podpoře svých námitek a tvrzení. Oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby (v žalobě důkaz č. 5), vyrozumění stavebního úřadu (důkaz č. 7a), odvolání proti rozhodnutí o dodatečném povolení (důkaz č. 18a), ani spis ve věci dodatečného povolení stavby (důkaz č. 16a) nejsou relevantní pro posouzení, zda byly naplněny podmínky pro povolení obnovy řízení. Stejně je tomu také u výpovědi vedoucí pracovnice stavebního úřadu P. (důkaz č. 5a) a navrhované sondy do opěrných stěn, resp. znaleckého posudku (důkaz č. 18b). Zmíněné důkazy se nevztahují k předmětu řízení a pro tuto věc jsou proto irelevantní. Shodný závěr soud učinil též u důkazů navrhovaných žalobcem při jednání – znalecký posudek k posouzení technologického provedení opěrné zdi a opěrného pilíře, výslech M. M., J. K. a žalobce, které měly objasnit okolnosti výstavby opěrných zdí, resp. opěrného pilíře. Skutečnosti, které měly být těmito důkazy prokazovány, totiž nejsou pro posouzení věci rozhodné, neboť se netýkají otázky, zda byly splněny podmínky pro obnovu řízení na základě skutečností uváděných žalobcem v jeho žádosti o obnovu. Soud dále neprováděl ani důkazy, které jsou součástí správního spisu (zejména v žalobě označené důkazy č. I., II., A, B, C, D, E, 1, 2, 3, 4, 5c, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 18, 19).
30. K námitce, že změna územního plánu, kterou žalobce dokládá závazným stanoviskem, odůvodnila obnovu řízení, soud uvádí následující. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 11. 2020, č. j. 2 As 145/2019, na který žalobce odkazoval, pouze konstatoval, že se námitkou, zda je změna územního plánu podkladem pro obnovu řízení, nezabýval. Z toho nelze bez dalšího dovozovat možnost obnovy řízení na základě změny územního plánu. V rozhodnutí ze dne 21. 10. 2020, č. j. 9 As 207/2020-32 Nejvyšší správní soud sice konstatoval, že v případě, že bylo nařízeno odstranit stavbu, která nebyla dodatečně povolena, lze na základě změny územního plánu dospět k vydání nového rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení. Nové rozhodnutí ve smyslu § 101 správního řádu ale nelze zaměňovat s obnovou řízení dle § 100 správního řádu – jedná se o jiný právní institut s jinými podmínkami přípustnosti a využitelnosti. Ani vydání nového rozhodnutí o dodatečném povolení stavby navíc bez dalšího neznamená automaticky také obnovu řízení o odstranění stavby. Vydání nového rozhodnutí pouze může být důvodem pro následné zahájení řízení o obnově řízení o odstranění stavby.
31. Soud však opětovně upozorňuje, že žalobce žádá o obnovu řízení o odstranění stavby, pro jejíž povolení nenaplnil potřebné podmínky. Je potřeba mezi řízením o odstranění stavby a řízením o dodatečném povolení, ale také mezi obnovou řízení a novým rozhodnutím podle správního řádu dostatečně rozlišovat, což žalobce nečiní. Správní orgány tak postupovaly v souladu se zákonem i s ustálenou judikaturou.
32. Konečně pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neshledal ji soud důvodnou. Správní orgány svá rozhodnutí, které soud posuzuje jako jeden celek, dostatečně odůvodnily, vysvětlily žalobci průběh obnovy řízení a vypořádaly se s námitkami, které se vztahovaly k předmětu řízení, a které byly oprávněny posuzovat. Nepřezkoumatelnost nelze vnímat jako subjektivní představu o tom, jak měl žalovaný rozhodnout, nebo co všechno a jakým způsobem měl v rozhodnutí posuzovat. Jde o objektivní překážku, která zdejšímu soudu brání závěry žalovaného řádně přezkoumat. V případě, že námitky žalobce

míjí předmět řízení, správní orgány se jimi zabývat nemohou a nezpůsobuje to pochybení správních orgánů ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

33. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. května 2024

Zuzana Bystřická v. r.
předsedkyně senátu